

Amor i Mort

Mort, diuen que aquest és el meu final,
que no sóc res més que un tènue sospir,
l'eco d'un batec que ja no és real...
Mes pot l'òbit sentenciar el meu destí,
si semblant vida a mi no em pertany?

Com sap el dolor què és l'agonia,
si ignota firma no ha vist segellar
en tons llavis la més bella poesia?
Llavis tan lírics que a l'alliberar
qualsevol paraula, superen l'art.

Com pot l'eternitat temptar-me amb pau,
si només als teus ulls trobo quietud
i teva és l'única carícia suau?
Divina condemna, l'esclavitud
on només sóc lliure amb la teva llum.

Així, et desafio, supèrbia mort,
a robar una vida que ja han robat.
No hi ha infern semblant a la gran dissort,
ni paradís pròxim a la fortuna
d'haver viscut i haver estimat.

Alba Bossoms Mesa
16 anys
1r Batxillerat
Escola Vedruna Ripoll